CONCLUSIE VAN ADVOCAAT-GENERAAL
T. ĆAPETA
van 6 juli 2023 [1]

Zaak C-173/22 P

MG
tegen

Europese Investeringsbank

„Hogere voorziening – Openbare dienst – Personeel van de Europese Investeringsbank (EIB) – Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Artikel 41, lid 2, onder a) – Recht om te worden gehoord – Administratieve bepalingen voor het EIB-personeel – Bezoldiging – Gezinstoelagen – Toelagen die worden betaald aan de ouder die het gezag heeft – Beroep tot nietigverklaring en tot schadevergoeding – Exceptie van onwettigheid”

I. Inleiding

1. Hoe moet een instelling de gezinstoelagen verdelen wanneer twee personeelsleden die allebei voor deze instelling werken, scheiden? Moet zij beide ouders horen voordat zij daarover een besluit neemt, en wat zijn de gevolgen indien zij hen niet heeft gehoord?

2. Deze vragen staan centraal in de onderhavige hogere voorziening tegen het arrest van 21 december 2021, MG/EIB (T-573/20, niet gepubliceerd, EU:T:2021:915; hierna: „bestreden arrest”).

II. Voorgeschiedenis van het geding en bestreden arrest

3. Zowel rekwirant, MG, als zijn voormalige echtgenote, A, zijn personeelsleden van de Europese Investeringsbank (EIB). MG is sinds 1 februari 1998 in dienst van de EIB. Hij is op 12 september 2003 getrouwd met A, die sinds 2002 personeelslid van de EIB is. Zij hebben vijf kinderen.

4. De onderhavige zaak betreft de administratieve procedure binnen de EIB met betrekking tot de vaststelling van een besluit om de gezinstoelagen van MG in te trekken nadat hij van A was gescheiden.

[1] Oorspronkelijke taal: Engels.

5. Uit de in het bestreden arrest [2] uiteengezette feiten blijkt dat deze procedure parallel liep aan een procedure bij de Luxemburgse rechterlijke instanties die heeft geleid tot een echtscheiding. Voor een beter begrip van de context van de onderhavige procedure zal ik de procedure bij de Luxemburgse rechterlijke instanties los van de interne procedures bij de EIB bespreken.

A. Procedure bij de Luxemburgse rechterlijke instanties

6. Op 22 augustus 2017 heeft A bij de tribunal d'arrondissement de Luxembourg (rechter in eerste aanleg Luxemburg, Luxemburg) een vordering tot echtscheiding tegen MG ingesteld.

7. Op 14 november 2017 heeft die rechter een voorlopige maatregel getroffen waarbij het gezag over de kinderen voorlopig werd toegekend aan A. Tevens heeft hij MG gelast de echtelijke woning te verlaten, hetgeen deze in december 2017 heeft gedaan.

8. Bij een andere voorlopige maatregel van 20 juli 2018 heeft de Luxemburgse rechter MG gelast om aan A een alimentatie van 1 500 EUR per maand (300 EUR voor elk van hun kinderen) exclusief gezinstoelagen te betalen, alsmede om de kosten van de kinderopvang in het Centre Polyvalent de l'Enfance Interinstitutionnel (CPE, interinstitutioneel kinderopvangcentrum) voor drie kinderen en de helft van alle buitengewone kosten in het belang van de vijf kinderen van MG en A te betalen. Bovendien heeft de rechter in kort geding de EIB gelast om de kindertoelage en de schooltoelage aan A te betalen.

9. Het hoger beroep van MG tegen de beslissing in kort geding van 14 november 2017 is op 9 januari 2019 door de Cour supérieure de justice (hooggerechtshof, Luxemburg), rechtsprekend als rechter in tweede aanleg, verworpen voor zover het adres van A als de verblijfplaats van de minderjarige kinderen werd vastgesteld, maar die rechter kende MG een omgangs- en verblijfsrecht toe voor elk tweede weekend en de helft van de schoolvakanties.

10. Op 21 maart 2019 heeft de tribunal d'arrondissement de Luxembourg de echtscheiding tussen MG en A uitgesproken.

11. Op 10 juli 2019 heeft de Cour supérieure de justice, rechtsprekend als rechter in tweede aanleg, in hoger beroep tegen de tweede voorlopige maatregel van 20 juli 2018 bevestigd dat A recht had op een alimentatie vanwege MG ten belope van 300 EUR per maand per kind. Die rechter heeft die voorlopige maatregel evenwel gewijzigd door MG vrij te stellen van de betaling van bepaalde kosten – met name de kosten van kinderopvang – die in het belang van de kinderen werden gemaakt.

B. Interne procedures bij de EIB

12. Op 24 november 2017 heeft de EIB MG meegedeeld dat ten gevolge van de voorlopige maatregel die op 14 november 2017 werd getroffen door de tribunal d'arrondissement de Luxembourg (waarbij het gezag over de kinderen voorlopig aan A was toegekend), de kindertoelage en de schooltoelage aan A zouden worden betaald.

[2] Bestreden arrest, punten 1-25.

13. Op 28 december 2017 heeft A een verzoek ingediend tot inleiding van een verzoeningsprocedure overeenkomstig artikel 41 van de in casu toepasselijke versie van het personeelsreglement van de EIB. Zij heeft de EIB verzocht om te erkennen dat de vijf kinderen te haren laste komen, wat in overeenstemming is met de door de tribunal d'arrondissement de Luxembourg getroffen voorlopige maatregel van 14 november 2017, en om haar bijgevolg ook het recht toe te kennen op betaling van de gezinstoelagen waarin dat personeelsreglement voorziet, alsmede de financiële rechten die daarmee verband houden (hierna: „eerste verzoeningsprocedure").

14. Op 12 september 2018 heeft de president van de EIB besloten dat de kinderen van A en MG vanaf oktober 2018 moeten worden geacht ten laste van A te komen (hierna: „besluit van 12 september 2018"). Naar aanleiding van dat besluit is erkend dat A recht heeft op gezinstoelagen en dat zij de daarmee verband houdende financiële rechten geniet.

15. Blijkens het bestreden arrest was rekwirant geen partij bij de eerste verzoeningsprocedure.[3] De EIB heeft in haar opmerkingen en ter terechtzitting uiteengezet dat aan een verzoeningsprocedure geen andere partijen mogen deelnemen dan de persoon die een dergelijke procedure heeft ingeleid. MG kon dan ook niet tussenkomen in de door A ingeleide procedure.

16. Bij brief van 11 oktober 2018 heeft de EIB MG in kennis gesteld van haar besluit (hierna: „besluit van 11 oktober 2018") dat hij met ingang van oktober 2018 geen recht meer had op de gezinstoelage, de kindertoelage en de schooltoelage (hierna gezamenlijk: „gezinstoelagen") en niet langer de daarmee verband houdende financiële rechten genoot waarin de administratieve bepalingen voor het personeel van de EIB (hierna: „administratieve bepalingen van het EIB-personeel") voorzien. In die brief werd uiteengezet dat die toelagen bij besluit van 12 september 2018 aan A waren toegekend.

17. Bij de toekenning van de gezinstoelagen heeft de EIB de artikelen 2.2.1 en 2.2.2 van de administratieve bepalingen voor het EIB-personeel toegepast, zoals die ten tijde van de feiten golden. Deze bepalingen luidden als volgt:

„2.2.1. Gezinstoelage

De volgende personeelsleden hebben recht op een gezinstoelage ten belope van 5 % van het maandelijkse basissalaris:

a) gehuwde werknemers;

b) werknemers die gescheiden of van tafel en bed gescheiden zijn en die krachtens een rechterlijke beslissing alimentatie verschuldigd zijn;

c) werknemers die ongehuwd zijn, gescheiden of van tafel en bed gescheiden zijn, of weduwnaar/weduwe geworden zijn, indien zij recht hebben op de kindertoelage [...].

[...]

[3] Punt 73 van dat arrest.

Indien beide echtgenoten in dienst van de EIB zijn, wordt de toelage betaald aan de echtgenoot met het hoogste maandelijkse basissalaris. Indien een van de echtgenoten in dienst van de bank is en de andere in dienst is van een internationale organisatie, ontvangt het personeelslid van de bank de toelage indien de andere organisatie zijn of haar echtgenoot of echtgenote geen soortgelijke toelage betaalt.

[...]

2.2.2. Kinderen ten laste

Wettige, gewettigde, erkende natuurlijke of geadopteerde kinderen en stiefkinderen van een personeelslid die daadwerkelijk door hem worden onderhouden, worden geacht ten laste van dit personeelslid te komen voor zover zij geen betaald werk verrichten en niet door de bank of een andere instelling van de Europese Unie worden geacht ten laste van een ander personeelslid dan wel een andere ambtenaar of functionaris te komen.

Een kind dat door een personeelslid wordt gehuisvest, kan onder dezelfde voorwaarden door de bank worden beschouwd als een ten laste komend kind.

Wanneer het kind tot hetzelfde huishouden als het personeelslid behoort of wanneer het personeelslid in het levensonderhoud van het kind bijdraagt voor een bedrag dat ten minste 50 % hoger is dan de kindertoelage [...], wordt het personeelslid geacht het kind daadwerkelijk te onderhouden."

18. Als reactie op het besluit van 11 oktober 2018 heeft MG de EIB bij brief van 29 oktober 2018 laten weten dat hij bezwaar maakte tegen de in dat besluit aangekondigde maatregelen. Hij heeft voorts gesteld dat zijn brief van 29 oktober 2018 moest worden beschouwd als een verzoek tot inleiding van een verzoeningsprocedure als bedoeld in artikel 41 van het personeelsreglement.

19. Aangezien MG geen antwoord van de EIB had ontvangen, heeft hij zijn verzoek bij brief van 10 december 2018 herhaald.

20. Bij brief van 7 januari 2019 heeft de EIB de bezwaren van MG afgewezen zonder in te gaan op de kwestie van de inleiding van een verzoeningsprocedure (hierna: „besluit van 7 januari 2019").

21. Op 11 januari 2019 heeft MG daarop gereageerd middels een e-mail waarin hij opnieuw verzocht om inleiding van een verzoeningsprocedure als bedoeld in artikel 41 van het personeelsreglement. Met dit verzoek kwam hij tevens op tegen het besluit van 11 oktober 2018 en, in voorkomend geval, tegen het besluit van 7 januari 2019.

22. Op 14 januari 2019 heeft de EIB bevestigd dat zij het verzoek tot inleiding van een verzoeningsprocedure van MG had ontvangen.

23. Nadat MG het nieuwe verzoek tot inleiding van een verzoeningsprocedure had ingediend, is de verzoeningsraad in 2019 en 2020 meermaals bijeengekomen. Tussen 9 maart en 4 juni 2020 hebben de drie leden van deze raad een reeks e-mails uitgewisseld om op de inhoud van de notulen van de verzoeningsprocedure te reageren en deze aan te passen. Op 4 juni 2020 heeft de voorzitter van de verzoeningsraad die notulen per e-mail overgelegd aan de president van de EIB,

waarbij hij onder meer opmerkte dat de verzoeningsprocedure was mislukt en dat het niet mogelijk was gebleken om overeenstemming te bereiken over een verslag met betrekking tot de sluiting van die procedure.

24. Bij brief van 30 juli 2020 (hierna: „besluit van 30 juli 2020”), die op 31 juli 2020 per e-mail aan rekwirant is doorgezonden, heeft de president van de EIB hem meegedeeld dat hij de conclusies van de verzoeningsraad had ontvangen en heeft hij opgemerkt dat hij had kennisgenomen van het mislukken van de verzoeningsprocedure. De notulen van de verzoeningsprocedure waren aan die brief gehecht.

C. Beroep bij het Gerecht

25. Op 14 september 2020 heeft MG beroep ingesteld bij het Gerecht, waarbij hij het Gerecht heeft verzocht om:

– het besluit van 11 oktober 2018, waarbij hem het voordeel is ontnomen van gezinstoelagen (daaronder met name begrepen de kosten voor kinderopvang en voor het CPE die de EIB tot en met november 2019 ten onrechte had afgetrokken van zijn salaris) en van de daarmee verband houdende financiële rechten (daaronder met name begrepen de belastingaftrek en de terugbetaling van de door hem gedragen ziektekosten van de kinderen), nietig te verklaren;

– voor zover nodig, de besluiten van 7 januari 2019 en 30 juli 2020 nietig te verklaren;

– de EIB te gelasten hem een vergoeding van 10 000 EUR te betalen voor de door hem geleden immateriële schade;

– de EIB te verwijzen in de kosten.

26. Bij het bestreden arrest zijn alle middelen waarmee nietigverklaring werd gevorderd, door het Gerecht afgewezen, zodat dit onderdeel van het verzoek van MG is verworpen.

27. Wat de vordering tot schadevergoeding betreft, heeft het Gerecht evenwel erkend dat het antwoord van de EIB op het verzoek van MG om de verzoeningsprocedure in te leiden naar aanleiding van het besluit van 7 januari 2019 onredelijk lang (meer dan drie maanden) op zich had laten wachten, alsmede dat de EIB niet had geantwoord op het in de brief van 29 oktober 2018 vervatte eerste verzoek om een verzoeningsprocedure in te leiden. Vervolgens heeft het Gerecht geoordeeld dat de EIB MG door deze ongerechtvaardigde vertraging langdurig in onzekerheid had gehouden en zij hem om die reden immateriële schade had berokkend. Het Gerecht heeft de EIB dan ook gelast om MG een naar billijkheid vastgestelde schadevergoeding van 500 EUR te betalen en heeft de vorderingen tot schadevergoeding voor het overige afgewezen. Tevens heeft het Gerecht beslist dat elke partij haar eigen kosten draagt.

III. Hogere voorziening

28. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 7 maart 2022, verzoekt MG het Hof om:

– de onderhavige hogere voorziening ontvankelijk en gegrond te verklaren,

– het bestreden arrest te vernietigen,

– bijgevolg zijn in eerste aanleg ingestelde vorderingen toe te wijzen en het besluit van de EIB van 11 oktober 2018, waarbij rekwirant het voordeel is ontnomen van gezinstoelagen (daaronder met name begrepen de kosten voor kinderopvang en voor het CPE die de EIB tot en met november 2019 ten onrechte had afgetrokken van zijn salaris) en van de daarmee verband houdende financiële rechten (daaronder met name begrepen de belastingaftrek en de terugbetaling van de door hem gedragen ziektekosten van de kinderen), nietig te verklaren, voor zover nodig het besluit van 7 januari 2019, waarbij zijn verzoeken in hun geheel zijn afgewezen, nietig te verklaren, en voor zover nodig het besluit van de EIB van 30 juli 2020, waarbij de mislukking van de verzoeningsprocedure is geconstateerd en het besluit van 11 oktober 2018 is bevestigd, nietig te verklaren, alsmede de materiële en immateriële schade van MG te vergoeden, en

– de EIB te verwijzen in de kosten van de beide instanties.

29. De EIB verzoekt het Hof om:

– de hogere voorziening af te wijzen, en

– rekwirant te verwijzen in de kosten van de onderhavige procedure en van de procedure in eerste aanleg.

30. Op 17 mei 2023 heeft een terechtzitting plaatsgevonden, waaraan rekwirant en de EIB hebben deelgenomen.

IV. Analyse

31. De hogere voorziening omvat vijf middelen.

32. Op verzoek van het Hof beperk ik mij in deze conclusie echter tot een analyse van twee vragen die uit de hogere voorziening voortvloeien: ten eerste de vraag of het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat geen inbreuk is gemaakt op het recht om te worden gehoord (eerste middel in hogere voorziening), en ten tweede of het Gerecht de exceptie van onwettigheid van de administratieve bepalingen voor het EIB-personeel inzake de gezinstoelagen onjuist heeft beoordeeld (tweede onderdeel van het derde middel in hogere voorziening en vierde middel in hogere voorziening).

A. Recht om te worden gehoord

33. Het eerste middel in hogere voorziening betreft enkel het eerste besluit, te weten het besluit van 11 oktober 2018, waarbij de EIB MG heeft laten weten dat hij met ingang van oktober 2018 geen recht meer had op de hem op grond van de administratieve bepalingen voor het EIB-personeel toegekende gezinstoelagen en niet langer de daarmee verband houdende financiële rechten genoot, aangezien die gezinstoelagen en rechten bij besluit van 12 september 2018 aan A waren toegekend.

34. Rekwirant stelt dat hij niet door de EIB was gehoord voordat dit besluit werd vastgesteld, wat inbreuk maakt op het recht om te worden gehoord. De schending van dit recht heeft volgens hem tot gevolg dat het besluit van 11 oktober 2018 ongeldig is.

35. In de punten 73 en 74 van het bestreden arrest heeft het Gerecht het volgende overwogen:

„73 In dit verband staat het [...] vast dat [MG] bij [besluit] van 11 oktober 2018 een mededeling van de EIB heeft ontvangen waarin hem is meegedeeld dat hij de gezinstoelage, de kindertoelage en de schooltoelage niet meer zou ontvangen. [Dat besluit] had dan ook tot doel [hem] in kennis te stellen van de uitkomst van een door A ingeleide verzoeningsprocedure, zonder dat hij in het kader van die procedure is uitgenodigd om te worden gehoord.

74 Niettemin moet [...] worden vastgesteld dat [het besluit] van 7 januari 2019, waarbij [het besluit] van 11 oktober 2018 werd bevestigd en de daarin vervatte motivering werd verduidelijkt en nader werd uitgewerkt, is vastgesteld nadat [MG] opmerkingen had gemaakt in zijn brieven van 29 oktober en 10 december 2018. Derhalve moet worden geconstateerd dat [MG] de mogelijkheid heeft gehad om te reageren op de redenering die de EIB in haar oorspronkelijke [besluit] van 11 oktober 2018 had uiteengezet en dat hij over de daarin vervatte motivering opmerkingen heeft kunnen indienen die in aanmerking zijn genomen voordat de EIB bij haar [besluit] van 7 januari 2019 een standpunt heeft ingenomen."

36. Het Gerecht heeft dan ook geoordeeld dat geen inbreuk was gemaakt op het recht om te worden gehoord, aangezien MG de mogelijkheid heeft gehad om opmerkingen over het besluit in te dienen nadat dit was vastgesteld en de EIB rekening heeft gehouden met deze opmerkingen.

1. Is het recht van MG om te worden gehoord geschonden?

37. Artikel 41, lid 2, onder a), van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest") voorziet in „het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen".

38. Het Hof heeft het doel van het recht om te worden gehoord reeds gepreciseerd als volgt: „Het recht om te worden gehoord, is er in het bijzonder op gericht om te verzekeren dat elk bezwarend besluit met volledige kennis van zaken wordt genomen en heeft met name tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of voor de betrokken persoon om omstandigheden aan te voeren met betrekking tot zijn persoonlijke situatie die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten."[4]

39. Het recht om te worden gehoord komt dus zowel ten goede aan de dienst, die hierdoor in staat wordt gesteld een juist besluit te nemen, als aan de persoon van wie de rechten in het geding zijn. De eerste doelstelling van dat recht is het dossier te onderzoeken en de feiten zo nauwkeurig en correct mogelijk vast te stellen, terwijl de tweede doelstelling ervan is te waarborgen dat de betrokkene zijn standpunt naar voren kan brengen.

[4] Arresten van 4 juni 2020, EDEO/De Loecker (C-187/19 P, EU:C:2020:444, punt 69 en aldaar aangehaalde rechtspraak), en 21 oktober 2021, Parlement/UZ (C-894/19 P, EU:C:2021:863, punt 90).

40. Het is duidelijk dat een dergelijke tweeledige doelstelling slechts kan worden bereikt wanneer de betrokkene in staat wordt gesteld zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure, dat wil zeggen *voordat* een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. [5]

41. In casu staat het buiten kijf dat MG is benadeeld door het besluit van 11 oktober 2018. In de rechtspraak is namelijk reeds vastgesteld dat verlagingen van een bezoldiging, waaronder verlagingen van de gezinstoelagen, voor de betrokkene bezwarende maatregelen zijn. [6]

42. Tevens is duidelijk dat MG niet was verzocht om zijn standpunt duidelijk te maken voordat het hem benadelende besluit werd vastgesteld.

43. In dit verband wijs ik erop dat artikel 41, lid 2, onder a), van het Handvest niet vereist dat een formele hoorzitting wordt gehouden. [7]

44. Niettemin impliceert het recht om te worden gehoord dat de betrokkene de mogelijkheid moet hebben om het besluitvormingsproces in kwestie te beïnvloeden voordat het besluit wordt genomen. [8]

45. Ik ben mij ervan bewust dat diensten in het dagelijks leven niet iedereen horen wiens rechten worden aangetast door een wijziging van zijn persoonlijke status. Dit betekent echter niet dat een dergelijke praktijk voldoet aan de vereisten van artikel 41, lid 2, onder a), van het Handvest.

46. Communicatie is tegenwoordig niet moeilijk. Dit geldt met name binnen een dienst. Ieder personeelslid heeft gewoonlijk een e-mailadres, dat bekend is bij de verschillende organen die bevoegd zijn tot besluitvorming. De COVID-19-crisis heeft namelijk aangetoond dat persoonlijke ontmoetingen vaak op eenvoudige wijze kunnen worden vervangen door elektronische communicatie.

47. Een administratieve praktijk waarbij een persoon wegens bijvoorbeeld tijdgebrek, personeelsgebrek of iets dergelijks niet in de gelegenheid wordt gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken over een besluit dat hem zal raken, valt dus moeilijk te rechtvaardigen.

48. Het recht van MG om te worden gehoord had kunnen worden gehonoreerd door hem een e-mail te sturen en hem daarin de gelegenheid te bieden om binnen een redelijke termijn te reageren op het voorgenomen besluit en de motivering daarvan.

[5] Arresten van 4 juni 2020, EDEO/De Loecker (C-187/19 P, EU:C:2020:444, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak), en 21 oktober 2021, Parlement/UZ (C-894/19 P, EU:C:2021:863, punt 89). Cursivering van mij.

[6] Arrest van 10 maart 2021, AM/EIB (T-134/19, EU:T:2021:119, punt 41 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

[7] Arrest van 9 februari 2023, Boshab/Raad (C-708/21 P, niet gepubliceerd, EU:C:2023:84, punt 54 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

[8] Zie in die zin arresten van 23 september 2020, UE/Commissie (T-338/19, EU:T:2020:430, punt 60 en aldaar aangehaalde rechtspraak), en 30 september 2021, Rekenkamer/Pinxten (C-130/19, EU:C:2021:782, punt 167). Dit betekent uiteraard niet dat het handelen van de dienst *altijd* moet worden belemmerd. In de rechtspraak wordt namelijk erkend dat er specifieke situaties kunnen bestaan – zoals controles – waarin belanghebbenden achteraf kunnen worden gehoord (zie in die zin arresten van 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punt 41; 3 juli 2014, Kamino International Logistics en Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 en C-130/13, EU:C:2014:2041, punten 54 en 55, en 20 december 2017, Prequ' Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, punten 50 en 51 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Niemand heeft echter gesteld dat dit in het onderhavige geding het geval was.

49. MG heeft deze mogelijkheid niet gehad tijdens het proces dat heeft geleid tot de vaststelling van het besluit van 11 oktober 2018. Hij was geen partij bij de door A ingeleide verzoeningsprocedure en is op geen enkel tijdstip gehoord vóór de vaststelling van het besluit waarbij hem de gezinstoelagen zijn ontnomen die hij tot dan toe had ontvangen. MG is dus niet in de gelegenheid gesteld om te reageren op het voorgenomen besluit en de motivering daarvan

50. Anders dan het Gerecht ben ik van mening dat aan de vaststelling dat inbreuk is gemaakt op het recht van MG om te worden gehoord niet wordt afgedaan door het feit dat hij op het besluit van 11 oktober 2018 heeft kunnen reageren nadat het was vastgesteld en dat zijn opmerkingen zijn verwerkt in het besluit van 7 januari 2019. De eerste brief was immers geen voorbereidende handeling die tot uitdrukking is gekomen in een later besluit. Veeleer vormde die brief het besluit, terwijl de tweede brief dit oorspronkelijke besluit enkel heeft bevestigd. De brief van 11 oktober 2018 is dan ook het besluit waarbij MG zijn recht op gezinstoelagen is ontnomen.

51. De EIB heeft dit bevestigd ter terechtzitting, waar zij heeft toegelicht dat het besluit van 11 oktober 2018 inderdaad een definitief besluit was en niet slechts een voorlopig besluit, ook al heeft de EIB het bij brief van 7 januari 2019 bevestigd.

52. MG is op geen enkel tijdstip vóór de vaststelling van het besluit van 11 oktober 2018 verzocht om zijn standpunt kenbaar te maken.

53. Om bovenstaande redenen ben ik van mening dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat geen inbreuk is gemaakt op het recht van MG om te worden gehoord.

2. Gevolgen van een schending van het recht om te worden gehoord

54. De tweede vraag die in de onderhavige hogere voorziening rijst, betreft de gevolgen van een schending van het recht om te worden gehoord. Leidt een dergelijke schending automatisch tot ongeldigheid van het besluit dat de uitkomst is van de procedure waarin een betrokkene niet is gehoord?

55. In zoverre heeft het Hof herhaaldelijk geoordeeld dat een schending van de rechten van de verdediging, met name van het recht om te worden gehoord, slechts tot nietigverklaring van het besluit leidt indien de procedure zonder die onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. [9]

56. Het vereiste dat de procedure „een andere afloop had kunnen hebben” betekent echter niet dat met zekerheid moet worden vastgesteld dat het besluit anders zou zijn geweest. Een dergelijk besluit is reeds ongeldig wanneer de *mogelijkheid* dat een besluit anders had geluid indien een door dat besluit geraakt persoon zijn standpunt kenbaar had kunnen maken, niet helemaal kan worden uitgesloten. [10]

57. Dit brengt mij bij de volgende vraag: zou in casu een andere afloop mogelijk zijn geweest?

[9] Zie bijvoorbeeld arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie (C-301/87, EU:C:1990:67, punt 31); 25 juni 2020, HF/Parlement (C-570/18 P, EU:C:2020:490, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak), en 14 juli 2022, SGI Studio Galli Ingegneria/Commissie (C-371/21 P, niet gepubliceerd, EU:C:2022:566, punt 82).

[10] Arresten van 10 juli 1980, Distillers Company/Commissie (30/78, EU:C:1980:186, punt 26); 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad (C-141/08 P, EU:C:2009:598, punten 88 en 94), en 1 december 2022, EUIPO/Vincenti (C-653/20 P, niet gepubliceerd, EU:C:2022:945, punt 48).

58. In dit verband kan een onderscheid worden gemaakt tussen situaties waarin een dienst een discretionaire bevoegdheid heeft om over een individueel geval te beslissen, en situaties waarin die dienst geen discretionaire bevoegdheid heeft.

59. Wanneer een dienst een discretionaire bevoegdheid heeft om een individuele situatie op te lossen, leidt het niet horen van een betrokkene tot de ongeldigheid van een besluit dat is genomen in strijd met het recht om te worden gehoord. Wanneer deze redenering wordt toegepast op de onderhavige zaak, zou het horen van MG het besluit hebben kunnen beïnvloeden indien de EIB in de mogelijkheid zou hebben verkeerd om vrijelijk alle relevante feiten te beoordelen teneinde te beslissen wie recht heeft op gezinstoelagen, bijvoorbeeld hoe A en MG de kosten van het onderhoud van de kinderen na hun echtscheiding in de praktijk delen en hoe zij beslissen over de verdeling van gezinstoelagen.

60. Indien de EIB daarentegen een beslissing nam op basis van duidelijke regels waarvan zij niet mocht afwijken, zou het antwoord op de vraag of de schending van het recht om te worden gehoord leidt tot ongeldigheid van het besluit, anders kunnen luiden.

61. De EIB stelt dienaangaande dat zij in casu geen enkele discretionaire bevoegdheid had om te bepalen hoe de gezinstoelagen na de echtscheiding van A en MG moesten worden verdeeld. Veeleer moest zij de bepalingen van de administratieve bepalingen voor het EIB-personeel inzake de toekenning van gezinstoelagen toepassen, waardoor zij slechts over beperkte bevoegdheden beschikte. Met andere woorden, zelfs indien MG was gehoord, zou de EIB hetzelfde besluit hebben moeten nemen en de gezinstoelagen aan A hebben moeten toekennen.

62. Is dat het einde van het verhaal? Blijft de schending van het recht om te worden gehoord – zelfs indien zij komt vast te staan – zonder gevolgen indien wij aanvaarden dat de toepasselijke administratieve bepalingen voor het EIB-personeel geen ruimte boden om tot een ander besluit te komen?

63. Ik stel een ander antwoord voor. Het definitieve besluit had op minstens twee manieren kunnen worden beïnvloed door een persoon in een soortgelijke situatie als die van MG, indien deze persoon in de gelegenheid was gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken.

64. In de eerste plaats had MG in casu kunnen stellen dat de EIB de administratieve bepalingen voor haar personeel onjuist heeft uitgelegd. Daarmee had de afloop, zelfs indien deze bepalingen geen enkele beoordelingsruimte lieten om over de toekenning van gezinstoelagen te beslissen, anders kunnen zijn dan door de EIB was voorgesteld.

65. Ter terechtzitting heeft de EIB uiteengezet dat zij aanvankelijk (van eind 2017 tot en met september 2018) de gezinstoelagen aan MG is blijven betalen. Aangezien deze toelagen op basis van het verdiende loon werden betaald en het loon van MG hoger was dan dat van A, zou het uiteindelijk via de ouders aan de kinderen toegekende bedrag niet lager worden. Later heeft de EIB haar opvatting gewijzigd en is zij tot de slotsom gekomen dat zij op grond van de toepasselijke regels gehouden is om de gezinstoelagen toe te kennen aan een persoon die het gezag over het kind of de kinderen heeft. Volgens de EIB vloeit dit voort uit de gecombineerde lezing van de artikelen 2.2.2 en 2.2.1 van de administratieve bepalingen voor haar personeel, op grond waarvan gezinstoelagen worden toegekend aan de persoon te wiens laste de kinderen komen.

66. Uit het voorgaande blijkt dat zelfs de EIB niet zeker weet hoe de administratieve bepalingen voor haar personeel moeten worden uitgelegd bij de toepassing daarvan op een echtscheiding tussen twee van haar personeelsleden. Zoals zij ter terechtzitting heeft betoogd, was de toepassing van die bepalingen op een dergelijke situatie destijds nieuw voor de EIB. Indien MG in de gelegenheid was gesteld om zijn standpunt over de juiste uitlegging van de betreffende bepalingen kenbaar te maken, zou dit tot een ander besluit hebben kunnen leiden.

67. In de tweede plaats kunnen de toepasselijke administratieve bepalingen voor het EIB-personeel die de dienst verplichten om een bepaald besluit te nemen, zelfs rechtens ongeldig en om die reden niet-toepasbaar zijn wanneer zij zo duidelijk zijn dat zij geen ruimte voor uitlegging laten. In casu zou MG de kwestie van de rechtsgeldigheid van de toepasselijke administratieve bepalingen voor het EIB-personeel aan de orde hebben kunnen stellen indien hem de gelegenheid was geboden om zijn standpunt kenbaar te maken. Hij heeft deze kwestie daadwerkelijk voor het Gerecht opgeworpen en gesteld dat die bepalingen, zoals zij door de EIB zijn uitgelegd en toegepast, indruisen tegen het gelijkheidsbeginsel.

68. Indien hem de gelegenheid was geboden om deze kwestie ter sprake te brengen tijdens de administratieve procedure, had het bestuur van de EIB over de gestelde ongeldigheid moeten beslissen. Net zoals een nationale overheidsdienst op grond van het beginsel van voorrang van het Unierecht het recht en de plicht heeft om onverenigbare nationale bepalingen buiten toepassing te laten [11], moet een instantie van de Europese Unie het recht en de plicht hebben om interne regelingen buiten toepassing te laten wanneer zij in strijd zijn met bepalingen van de Unie. Dit betekent dat de EIB de administratieve bepalingen voor haar personeel niet had mogen toepassen indien zij deze ongeldig achtte. Indien de EIB de bepalingen evenwel als geldig beschouwde, had MG haar toelichting kunnen aanvaarden of kunnen besluiten om die vaststelling aan te vechten bij het Gerecht. Van belang is dat het besluit van 11 oktober 2018 wellicht anders zou hebben geluid indien MG vóór de vaststelling van dit besluit in de gelegenheid was gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken, zelfs als de toepasselijke administratieve bepalingen voor het EIB-personeel het bestuur geen enkele beoordelingsruimte lieten met betrekking tot de oplossing van het individuele geval.

69. Met het voorgaande wil ik benadrukken dat het moeilijk is om in abstracto te concluderen dat het betrekken van een door een besluit benadeeld persoon bij het proces dat leidt tot de vaststelling van een dergelijk besluit, geen invloed zou kunnen hebben gehad op dat besluit.

70. Ik geef het Hof dan ook in overweging te oordelen dat het feit dat een dienst een persoon die door zijn besluit zou kunnen worden benadeeld, niet in de gelegenheid stelt diens standpunt kenbaar te maken, in beginsel tot gevolg heeft dat het besluit ongeldig is en dat een nieuwe procedure moet worden ingeleid waarin de betrokkene wordt gehoord.

71. In casu zou een administratieve procedure die het recht om te worden gehoord eerbiedigt, bijvoorbeeld als volgt kunnen verlopen. Na beëindiging van de door A ingeleide verzoeningsprocedure zou de EIB MG hebben kunnen verzoeken om zijn standpunt kenbaar te maken, voordat zij besloot om de gezinstoelagen aan A toe te kennen. Indien MG zou aanvoeren dat een regel die ertoe leidt dat alleen A recht heeft op gezinstoelagen, ongeldig is, zou de EIB moeten toelichten waarom zij die regel wel geldig acht. Pas daarna zou zij een besluit kunnen

[11] Arresten van 22 juni 1989, Fratelli Costanzo/Gemeente Milaan (103/88, EU:C:1989:256), en 4 december 2018, Minister for Justice and Equality en Commissioner of An Garda Síochána (C-378/17, EU:C:2018:979).

vaststellen waarbij de gezinstoelagen aan A worden toegekend. MG zou dan de mogelijkheid hebben om tegen het besluit van de EIB op te komen bij het Gerecht en daarbij onder meer aan te voeren dat de administratieve bepalingen voor het EIB-personeel rechtens ongeldig zijn.

72. MG heeft voor het Gerecht inderdaad aangevoerd dat de administratieve bepalingen voor het EIB-personeel zelf rechtens ongeldig waren. In het volgende onderdeel zal ik die grief onderzoeken.

73. Ik ben evenwel van mening dat het besluit van 11 oktober 2018 alleen al nietig had moet worden verklaard op grond van de eerste grief, die inhoudt dat het is vastgesteld in strijd met het recht van MG om te worden gehoord.

B. Exceptie van onwettigheid van de artikelen 2.2.1 en 2.2.2 van de administratieve bepalingen voor het EIB-personeel

74. Met het tweede onderdeel van zijn derde middel in hogere voorziening betoogt MG in wezen dat het Gerecht zijn exceptie van onwettigheid van voornoemde administratieve bepalingen voor het EIB-personeel inzake gezinstoelagen ten onrechte heeft verworpen. Meer in het bijzonder stelt rekwirant dat het Gerecht ten onrechte tot de slotsom is gekomen dat deze bepalingen niet indruisen tegen het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

75. Zoals de EIB ter terechtzitting heeft uiteengezet, zijn de twee toepasselijke administratieve bepalingen voor het EIB-personeel aldus uitgelegd dat na de echtscheiding van twee personen die allebei personeelsleden van de EIB zijn, gezinstoelagen worden toegekend aan de ouder die het gezag over de kinderen heeft. Die bepalingen staan – zowel in de toentertijd geldende versie als in de nieuwe versie – de verdeling van de gezinstoelagen uitsluitend toe in geval van gedeeld gezag. Aangezien de tribunal d'arrondissement de Luxembourg het gezag exclusief aan A had toegewezen, moesten de gezinstoelagen volgens de regeling aan haar worden toegekend.

76. In het bestreden arrest heeft het Gerecht geoordeeld dat voormelde administratieve bepalingen voor het EIB-personeel niet indruisen tegen het gelijkheidsbeginsel, omdat „de situatie van een ouder die het gezag over zijn kind heeft en die van een ouder die het gezag niet heeft, verschillend zijn, zodat die bepalingen kunnen voorzien in een verschillende behandeling voor elk van deze situaties". [12]

77. Rekwirant is het hiermee niet eens. Volgens hem verkeren gescheiden ouders ten aanzien van het onderhoud van hun kinderen in een vergelijkbare situatie aangezien zij beiden een onderhoudsplicht hebben. Zij moeten daarom dezelfde rechten op gezinstoelagen genieten, die de kosten van het onderhoud van hun kinderen moeten helpen dekken. MG betoogt dat wanneer de onderhoudsverplichting jegens kinderen als criterium wordt gehanteerd, de ouder die het exclusieve gezag over de kinderen heeft, zich niet onderscheidt van een ouder die niet het exclusieve gezag heeft.

78. De EIB betoogt daarentegen dat het gezag het enige juiste criterium is om na te gaan of iemand een kind „daadwerkelijk onderhoudt". Aangezien gezinstoelagen worden toegekend als bijdrage in het onderhoud van een kind, is het feit dat het gezag in de administratieve bepalingen voor het EIB-personeel wordt beschouwd als bepalende factor, niet discriminerend.

[12] Punt 107 van het bestreden arrest.

79. Opgemerkt dient te worden dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat personen in vergelijkbare situaties [13] gelijk worden behandeld. Indien de twee personen daarentegen niet in een vergelijkbare situatie verkeren, vereist hetzelfde beginsel dat zij verschillend worden behandeld, tenzij er objectieve redenen zijn om hen op dezelfde wijze te behandelen. [14]

80. Verkeert een uit de echt gescheiden ouder die het gezag over de kinderen heeft, in een situatie die vergelijkbaar is met die van een uit de echt gescheiden ouder die niet het gezag heeft, maar slechts een bezoekrecht tijdens weekends en vakanties?

81. Op het eerste gezicht lijken deze ouders niet in een vergelijkbare situatie te verkeren. Een ouder die het exclusieve gezag heeft, moet immers het dagelijkse leven van de betrokken kinderen regelen en de dagelijkse noodzaak om dit te doen legt beslag op zijn eigen tijd. Voor de ouder die niet het exclusieve gezag heeft, wordt de beschikbare tijd daarentegen slechts marginaal beperkt (bijvoorbeeld elk tweede weekend en de helft van de vakanties). Om een eenvoudig voorbeeld te geven: een ouder die niet het exclusieve gezag heeft, kan gemakkelijk besluiten om 's avonds naar de bioscoop te gaan, terwijl de andere ouder dit zou moeten plannen en eventueel een kinderoppas zou moeten vinden en betalen opdat hij dat kan doen. Ik denk dat de meeste mensen van mening zouden zijn dat die twee personen niet in een vergelijkbare situatie verkeren.

82. Wanneer evenwel moet worden beoordeeld of twee personen in een vergelijkbare situatie verkeren wat bepaalde wettelijke rechten betreft, moet de vergelijkbaarheid worden beoordeeld tegen de achtergrond van de regeling die dergelijke rechten verleent en het doel van deze regeling. [15]

83. Gezinstoelagen zijn bijdragen ter verlichting van de financiële lasten die ontstaan in verband met het onderhoud van kinderen. Zij dienen dus een sociaal doel dat wordt gerechtvaardigd door uitgaven die voortvloeien uit een huidige en onbetwistbare behoefte die gerelateerd is aan het bestaan van een kind en het daadwerkelijke onderhoud van dit kind. [16]

84. Deze opvatting vindt steun in de rechtspraak over verordening (EG) nr. 883/2004. [17] Het Hof heeft gepreciseerd dat het begrip „gezinsbijslagen" betrekking heeft op alle verstrekkingen en uitkeringen ter tegemoetkoming van de gezinslasten, met uitzondering van voorschotten op onderhoudsbijdragen en bijzondere uitkeringen bij geboorte of adoptie. Derhalve moet de

[13] De rechtspraak vereist niet dat de situaties identiek zijn, doch slechts dat zij vergelijkbaar zijn. Zie in die zin bijvoorbeeld arresten van 27 oktober 1993, Enderby (C-127/92, EU:C:1993:859, punt 16), en 16 december 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine e.a. (C-127/07, EU:C:2008:728, punt 25).

[14] Arresten van 13 december 1984, Sermide (106/83, EU:C:1984:394, punt 28), en 4 mei 2023, „Glavna direktsia Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto" (Nachtarbeid) (C-529/21–C-536/21 en C-732/21–C-738/21, EU:C:2023:374, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

[15] Zie dienaangaande bijvoorbeeld, wat het ambtenarenrecht betreft, arrest van 14 juli 2022, Commissie/VW e.a. (C-116/21 P–C-118/21 P, C-138/21 P en C-139/21 P, EU:C:2022:557, punt 127 en aldaar aangehaalde rechtspraak), en meer in het algemeen op het gebied van de vrijheden van verkeer, arresten van 18 juli 2007, Oy AA (C-231/05, EU:C:2007:439, punten 36 en 38), en 17 maart 2022, AllianzGI-Fonds AEVN (C-545/19, EU:C:2022:193, punten 51 en 59 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

[16] Het Gerecht was in het bestreden arrest hetzelfde oordeel toegedaan met betrekking tot het doel van gezinstoelagen (zie punt 102 van dat arrest). Zie meer in het algemeen de eerdere arresten van 27 november 1980, Sorasio/Commissie (81/79, 82/79 en 146/79, EU:C:1980:270, punten 15 en 16), en 28 november 1991, Schwedler/Parlement (C-132/90 P, EU:C:1991:452, punt 14).

[17] Verordening van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (PB 2004, L 166, blz. 1, met rectificatie in PB 2004, L 200, blz. 1). Zie ook de rechtspraak over artikel 7, lid 2, van verordening (EU) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie (PB 2011, L 141, blz. 1).

uitdrukking „tegemoetkoming van de gezinslasten" aldus worden uitgelegd dat zij met name ziet op een bijdrage aan het gezinsbudget ter verlichting van de lasten die voortvloeien uit het onderhoud van kinderen. [18]

85. De Europese Ombudsman heeft in een besluit van 2017 een soortgelijke redenering voorgesteld en heeft daaraan toegevoegd dat, „de kindertoelage weliswaar deel uitmaakt van de bezoldiging van een personeelslid, maar niet bestemd is voor het levensonderhoud van dat personeelslid, doch uitsluitend voor het levensonderhoud van zijn kind(eren)". [19]

86. Kortom, gezinstoelagen strekken tot verlichting van de financiële lasten van ouders die kinderen onderhouden, ook al worden zij niet als voordeel voor de ouders toegekend maar als bijdrage aan de ontwikkeling en de opvoeding van hun kinderen.

87. Gelet op dit doel van de gezinstoelagen kan de vraag of een ouder die het exclusieve gezag over de kinderen heeft, vergelijkbaar is met een ouder die dit gezag niet heeft, worden beantwoord aan de hand van het criterium of beide ouders financieel bijdragen in het onderhoud van hun kinderen. Derhalve moet worden geconcludeerd dat, zoals rekwirant mijns inziens terecht stelt, twee ouders die daadwerkelijk bijdragen in het onderhoud van hun kinderen, in een vergelijkbare situatie verkeren.

88. Bovendien is er in de rechtspraak reeds op gewezen dat niets eraan in de weg staat dat een kind wordt geacht daadwerkelijk te worden onderhouden door meerdere personen tegelijk. Hieruit volgt dat een kind van twee uit de echt gescheiden ambtenaren van de Europese Unie kan worden geacht daadwerkelijk door deze twee ambtenaren tegelijk te worden onderhouden en derhalve gelijktijdig ten laste te komen van beide ouders. [20]

89. Deze beoordeling kan niet afhangen van het antwoord op de vraag wie het wettelijk gezag over de kinderen heeft, aangezien de toekenning van het wettelijk gezag aan een van de ouders de andere ouder niet ontslaat van de verplichting om bij te dragen in de kosten van het levensonderhoud van die kinderen. Dit sluit evenmin uit dat beide ouders een financiële bijdrage blijven leveren aan de opvoeding van hun kinderen. Integendeel, een beslissing of twee uit de echt gescheiden ouders ten aanzien van gezinstoelagen in een vergelijkbare situatie verkeren, is zowel een juridische als een feitelijke beoordeling. Dit betekent dat moet worden nagegaan of beide ouders daadwerkelijk bijdragen in de onderhoudsbehoeften van hun kinderen.

90. Wat het recht op gezinstoelagen betreft, is de situatie van een gescheiden ouder die het exclusieve gezag over de kinderen heeft dus vergelijkbaar met de situatie van de andere gescheiden ouder, die niet het exclusieve gezag heeft, wanneer beide ouders hun kinderen daadwerkelijk (financieel) onderhouden.

91. Derhalve is een regeling op grond waarvan gezinstoelagen automatisch worden toegekend aan de ouder die het exclusieve gezag over de kinderen heeft, ofschoon beide ouders (financieel) bijdragen in het onderhoud van hun kinderen, in strijd met het gelijkheidsbeginsel.

[18] Zie in die zin arrest van 2 april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Kind van de echtgenoot van een grensarbeider) (C-802/18, EU:C:2020:269, punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

[19] Aanbeveling van de Europese Ombudsman in verband met klacht nr. 374/2014/DR tegen de EIB betreffende de betaling van een kindertoelage, punt 19. Beschikbaar op https://www.ombudsman.europa.eu/fr/recommendation/en/69347

[20] Zie in die zin arrest van 28 november 1991, Schwedler/Parlement (C-132/90 P, EU:C:1991:452, punt 17), en herhaald in arresten van 3 maart 1993, Peroulakis/Commissie (T-69/91, EU:T:1993:16, punt 32); 12 november 2002, López Cejudo/Commissie (T-271/01, EU:T:2002:272, punt 33), en 10 oktober 2006, Arranz Benitez/Parlement (T-87/04, EU:T:2006:297, punt 37).

92. De stelling dat de situatie van beide ouders ten aanzien van gezinstoelagen vergelijkbaar is, doet niet af aan de specifieke moeilijkheden en extra verantwoordelijkheden waarmee de ouder met het gezag te maken heeft. Deze ouder kan inderdaad extra financiële lasten moeten dragen doordat de kinderen bij hem wonen (zoals, in het eerder gegeven voorbeeld, de kosten van een kinderoppas om naar de bioscoop te kunnen gaan). Er bestaan echter andere juridische mogelijkheden om specifiek de eventuele resterende ongelijkheid tussen ouders op te heffen, bijvoorbeeld kinderalimentatie of zelfs partneralimentatie. Onderhoudsbijdragen zijn echter iets anders dan gezinstoelagen. [21]

93. Hieruit vloeit voort dat het Gerecht deze kenmerken en doeleinden van de gezinstoelagen weliswaar correct heeft vastgesteld, maar ten onrechte tot de slotsom is gekomen dat de situatie van de twee ouders uit het oogpunt van het recht op gezinstoelagen niet vergelijkbaar is.

94. Het Gerecht heeft dus blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting doordat het de door rekwirant opgeworpen exceptie van onwettigheid heeft afgewezen op grond dat de administratieve bepalingen voor het EIB-personeel niet indruisen tegen het gelijkheidsbeginsel.

95. Ik geef het Hof dan ook in overweging om het eerste middel, het tweede onderdeel van het derde middel en het vierde middel in hogere voorziening gegrond te verklaren en punt 2 van het dictum van het bestreden arrest te vernietigen.

V. Definitieve beslissing ten gronde

96. Krachtens artikel 61 van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan het Hof, wanneer het een beslissing van het Gerecht vernietigt, de zaak zelf afdoen wanneer deze in staat van wijzen is.

97. Volgens mij is dit hier het geval. Het Hof hoeft de zaak bijgevolg niet terug te verwijzen naar het Gerecht.

98. Ik geef het Hof in overweging om de besluiten van 11 oktober 2018 en 7 januari 2019 alsook eventuele latere besluiten, waarbij aan MG de helft van de gezinstoelagen en de daarmee verband houdende financiële rechten zijn ontnomen, nietig te verklaren. Het besluit van 11 oktober 2018 is om twee redenen ongeldig. Het is vastgesteld in strijd met het recht om te worden gehoord en het druist in tegen het gelijkheidsbeginsel. Het besluit van 7 januari 2019 was niet in strijd met het recht om te worden gehoord, aangezien MG de gelegenheid heeft gehad om zijn standpunt kenbaar te maken voordat het werd vastgesteld. Dat besluit is evenwel ongeldig omdat het in strijd is met het gelijkheidsbeginsel.

VI. Conclusie

99. Gelet op een en ander concludeer ik tot:

– aanvaarding van het eerste middel, het tweede onderdeel van het derde middel en het vierde middel in hogere voorziening;

[21] Zie in die zin arrest van 2 april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Kind van de echtgenoot van een grensarbeider) (C-802/18, EU:C:2020:269, punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

– vernietiging door het Hof van punt 2 van het dictum van het arrest van 21 december 2021, MG/EIB (T-573/20, niet gepubliceerd, EU:T:2021:915);

– nietigverklaring door het Hof van de besluiten van 11 oktober 2018 en 7 januari 2019 alsook eventuele latere besluiten, waarbij aan MG de helft van het voordeel is ontzegd van gezinstoelagen (daaronder met name begrepen de kosten voor kinderopvang en voor het CPE die de EIB tot en met november 2019 ten onrechte heeft afgetrokken van zijn salaris) en de daarmee verband houdende financiële rechten (daaronder met name begrepen de belastingaftrek).